

Бременските музиканти

Имало едно време едно магаре. То живеело в малък селски двор до една мелница и вярно служило на стопанина си. Денем теглело каруцата с житото или носело тежки чували с брашно, вечер си похапвало в стобора, а нощем уморено спяло на меката слама.

Ала минали години, магарето остаряло и вече нямало сила да тегли каруцата и да носи чувалите. Стопанинът му решил да се отърве от него, но магарето било умно и избягало, преди да му сторят нещо лошо.

Отправило се свободното магаре към град Бремен, защото много искало да стане музикант там. Скоро срещнало едно ловджийско куче, което лежало край пътя, дишало тежко и цялото треперело.

– Какво става, братле? – попитало магарето.

– Остарях и вече не мога да гоня дивеча както някога. Господарите ми решиха да се отърват от мен и затова избягах от тях.

– Не бой се – усмихнало се магарето. – Аз съм се запътил към Бремен да стана музикант. Ела с мен, тъкмо ще станем оркестър. Аз ще свиря на китара, а ти – на барабани.

Кучето помислило и решило, че също иска да стане музикант в Бремен. Двамата тръгнаха заедно по пътя, но не щеш ли – насреща им се задал един запъхтян котарак.

– Какво става с теб, приятелю? – попитало магарето.

– Остарях и вече не мога да ловя мишки като едно време – оплакал се котаракът. – Стопаните ми решиха да ме изхвърлят и ето ме тук. Чудя се сега какво да правя.

– Ела с нас – казало кучето. – Отиваме в град Бремен да ставаме музиканти.

Котаракът се замислил и решил, че е хубаво да тръгне с тях.